

Warszawa, dnia 15 listopada 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1334/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: Monika Zarzycka

4 przy udziale prokuratora Marii Jaskuły

po rozpoznaniu dnia 15 listopada 2022 r.

5 sprawy M. F., syna A. i A., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 3 września 2021 r. sygn. akt IV K 430/20

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1334/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Pragi-Północ w Warszawie z dnia 3 września 2021r. sygn. akt IV K 430/20	
<i>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</i>	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
<i>0.11.3. Granice zaskarżenia</i>	
<i>0.11.3.1. Kierunek i</i>	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. F.	oskarżony nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego jako osoba karana;	Informacja z KKK	1248
2.		M. F.	Oskarżony złożył deklarację podatkową i uzyskał dochód w 2021 roku.	Informacja o dochodach	1247
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
	Informacja z KRK	dokument wystawiony przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacja jest aktualna tj. wystawiona w dniu 17 października 2022r.			
	Informacja o dochodach	Dokument wygenerowany elektronicznie uzyskany z systemu teleinformatycznego Ministra właściwego do spraw finansów publicznych;			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione					

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut w apelacji obrońcy</p>		
<p>1.</p>	<p>Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie: a) art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości w sytuacji, gdy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

w niniejszej sprawie nie można przypisać oskarżonemu winy, albowiem świadczą o tym wyjaśnienia oskarżonego, jak i to, iż żaden ze świadków nie miał styczności z oskarżonym, a ich zeznania oparte są na przypuszczeniach,

b) art. 4 kpk poprzez pominięcie przy orzekaniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

c) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. F. poprzez bezpodstawne uznanie, że oskarżony miał świadomość co do pochodzenia pojazdu, podczas gdy zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w tym analiza zeznań świadków tj. D. P. (1), I. T., A.

P. (1) prowadzi do wniosków przeciwnych,

d) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań pracowników firmy (...) tj. I. T., P. C. i A. S. poprzez pominięcie w ocenie tych zeznań faktu, że w przypadku obejmowania pojazdu leasingiem był on weryfikowany pod względem wcześniejszego zarejestrowania, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na uznaniu, że oskarżony M. F. miał świadomość pochodzenia pojazdu,

e) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka A. P. (2), D. P. (2) uznając je za niewiarygodne, podczas gdy zeznania te

	korespondują z zeznaniami oskarżonego F., jak i pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, następnie całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził		

trafny wniosek
w przedmiocie
winy
oskarżonego M.
F. za przypisane
mu
przestępstwo.

W pierwszej
kolejności
obrońca zarzuca
obrazę art. 5 § 2
k.p.k. Stwierdzić
należy, że
przepis ten
dotyczy
wątpliwości,
które ma i nie
jest w stanie
rozstrzygnąć sąd
orzekający, nie
zaś wątpliwości
skarżącego co do
prawidłowości
rozstrzygnięcia
dokonanego
przez sąd. Nie
należą do nich
przy tym
wątpliwości
związane z
problemem
oceny dowodów,
a więc który
ze wzajemnie
sprawczych
dowodów
zasługuje na
wiarę, a który
tego waloru nie
ma. Jeżeli sąd
dokona ustaleń
na podstawie
swobodnej
oceny dowodów,
odpowiadającej
zasadom wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
zgodnie z

przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k.

Tym samym tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego nie oznacza powinności wybierania wersji dla niego korzystniejszej. Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy dowodów, to jest tę, która wynika z decyzji o ich wiarygodności, czyli tak jak niniejszej sprawie uczynił sąd I instancji.

Odnosząc się do kwestii oceny poszczególnych dowodów przeprowadzonej przez sąd meriti należy stwierdzić, że próba jej podważenia przez obrońcę była nieskuteczna. Zasadnie Sąd Rejonowy nie powziął żadnych wątpliwości co

do okoliczności przebiegu zdarzenia i roli oskarżonego w procedurze legalizacji skradzionego pojazdu marki V. (...) poprzez „przepuszczenie go przez leasing”. Nie ma racji skarżący, że żaden ze świadków nie miał styczności z oskarżonym, a ich zeznania są oparte na przypuszczeniach, w sytuacji gdy oskarżony został zatrzymany w skradzionym pojeździe i był obserwowany przez funkcjonariuszy policji od momentu odebrania z Wydziału Komunikacji tablic rejestracyjnych o nr (...) i dowodu rejestracyjnego. Nie budzi przecież wątpliwości, że przedmiotowy pojazd został zarejestrowany na firmę (...), który był kuzynem oskarżonego i podpisał umowę leasingu

operacyjnego na
prośbę
oskarżonego
(k.123-124).
Wcześniej zaś
założył firmę
Handlowo-
Usługową za
namową
oskarżonego i
jako figurant
podpisywał
wszystkie
dokumenty i
faktury,
otrzymując od
oskarżonego
swoiste
wynagrodzenie
ok. 1000 zł
miesięcznie, ale
wszystkie
decyzje
finansowe
podejmował
oskarżony M.
F.. Ponadto w
zabezpieczonym
samochodzie V.
(...) odnaleziono
w bagażniku
włoskie tablice
rejestracyjne
(...), które
posłużyły do
dwukrotnego
zarejestrowania
tego samego
pojazdu V. (...)
po dokonaniu
przerobienia nr
VIN i
przepuszczenia
go dwukrotnie
przez leasing,
co potwierdza
protokół
oględzin pojazdu
i zdjęcia
(k.50-52).

Znamienne jest to, że pojazd od momentu jego przekazania przez leasingodawcę był użytkowany przez oskarżonego M. F., a nie formalnego leasingobiorcę J. S., co wynika z zeznań nieżyjącego już kuzyna oskarżonego- J. S. (k.231-233).

Dodatkowo jak wynika z zeznań świadka T. C. - pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta W.- (...), to oskarżony M. F. został przedstawiony jako leasingobiorca przez przedstawiciela (...) i w dniu 1 marca 2007r. zgłosił się po odbiór dwóch sztuk tablic rejestracyjnych oraz dowodu rejestracyjnego pojazdu V. (...) nr rej. (...).

Nie można zatem podzielić argumentacji obrońcy o braku styczności tych

świadków z oskarżonym, w sytuacji gdy świadek I. T. (wcześniej D.) kojarzyła oskarżonego na rozprawie jako osobę z którą podpisywała umowę leasingu, a świadkowie J. S. (kuzyn oskarżonego) i T. C. (urzędnik wydziału komunikacji) oraz M. M. (1)-funkcjonariusz, który obserwował i dokonał zatrzymania oskarżonego, zetknęli się z nim przecież osobiście.

Sposób zachowania oskarżonego w tej sprawie, w szczególności nabycie i zarejestrowanie pojazdu na firmę kuzyna, a przede wszystkim kontakty z osobami skazanymi za przestępczy proceder obrotu pojazdami pochodzącymi z kradzieży z włamaniem, w szczególności z D. M., D. P. (1), A. G. i A. P.

(2), wskazują, że oskarżony miał świadomość, iż samochód V. (...) pochodzi z przestępstwa.

Analiza zeznań tych osób pozwala ustalić jak wyglądał proceder tzw. przepuszczania kradzionych samochodów przez leasing. Prawomocne wyroki skazujące w sprawach o sygn. akt V K 191/09 i V K 165/14 pozwalają ustalić, że wskazane wyżej osoby zajmowały się procederem sprzedaży firmom leasingowym skradzionych pojazdów legalizowanych na podstawie fałszywych dokumentów oraz oznaczeń identyfikacyjnych. W szczególności opracowano metodę wielokrotnego „przepuszczania” pojazdu przez leasing, która polegała na powtórnym przerobieniu oznaczeń pojazdu (nr

VIN) po jego sprzedaży firmie leasingowej, wstawieniu go do kolejnej firmy, po czym zgłoszeniu jego kradzieży na policję. W tym czasie samochód zgłoszony jako skradziony, po przerobieniu numerów VIN po raz kolejny był zbywany firmie leasingowej. W efekcie jeden samochód był 2-3 krotnie przedmiotem leasingu. Proceder ten funkcjonował przy wykorzystaniu fikcyjnych firm, rejestrowanych w tym celu na podstawione osoby tzw. „słupy”, co umożliwiała wystawienie faktur zbycia.

Taki sam proceder zarobienia na skradzionym pojeździe poprzez przerobienie numeru VIN i zbyciu kradzionego pojazdu firmie leasingowej przez

podstawione
firmy,
zastosowano
wobec
samochodu
marki V. (...) o nr VIN (...), który został skradziony w nocy 30/31.08.2006r. w S. na szkodę A. U.. Samochód ten został dwukrotnie sprzedany przez firmę (...) Sp. z o.o. (...) S.A. (k.95,158), a następnie Fundusz podpisał umowy leasingu operacyjnego najpierw w dniu 14.11.2006r. z firmą (...) Sp. z o.o., a następnie w dniu 19.12.2006r. z firmą (...).

Dokładnie ten proceder opisał świadek **D. M.**, który przesłuchany jako podejrzany w sprawie o sygn. akt V K 191/09 wyjaśnił: „Jeśli chodzi o samochód V. (...) nr VIN (...) nr rej. (...) to samochód ten był wzięty od K., przerabiał go B., dokumenty

załatwiał i drukował B.. Samochód ten był robiony dla G., poszedł do leasingu, na jaką firmę nie wiem. Leasing załatwiał G.. Z tego co mi wiadomo to V. było przepuszczane przez leasing dwa razy, raz przepuszczał go G. a raz P.”- k.538.

W kolejnych wyjaśnieniach D. M. zeznał: „ja sprzedałem ten samochód bez żadnych dokumentów dla A. P. (2) , przemaalowałem lusterka, listwy na drzwiach i progi na złoty kolor, dałem też P. fałszywe włoskie dokumenty z innym numerem VIN, nie wiem co dalej zrobił z nim P.”.

Powyższe depozycje znajdują potwierdzenie w zeznaniach D. P. (1) i A. G.. Świadek **A. G.** przesłuchany jako podejrzany w sprawie sygn.

akt IV K 1479/11
potwierdził
(k.595-604), że
zgłoszono na
policję fikcyjną
kradzież tego
pojazdu, a
samochód
ponownie trafił
do D. M. i
po przerobieniu
numerów VIN
został wzięty w
leasing przez
F.. Wprawdzie
świadek A. G.
nie znał
oskarżonego i
tylko o nim
słyszał.
Natomiast
bardziej
szczegółowe
zeznania złożył
D. P. (1), który
znał
oskarżonego i w
toku
postępowania w
sprawie V K
191/09, tak
opisał jego
udział w tym
procederze
(k.570-572) :
„Kolejną osobą,
o której chcę
powiedzieć jest
M. F.... znam go
z widzenia od 20
lat. ... Słyszałem
od znajomego
M. C. zam.
na T., że F.
w marcu miał
wpadkę z V. (...).
Od M. (D. M.)
dowiedziałem
się po
Wielkanocy

2007r., że w tym V. był dwa razy zmienione numery VIN i było dwa razy wzięte w leasing. Od S. S. dowiedziałem się, że to V. było wzięte od M. już zrobione w leasing na (...) S.A. , a za drugim razem wzięte też w leasing i jeździł nim F.. Nie wiem czy i jakie firmy ma F.. M. mówił, że F. miał wymuszać kolizje, tanio remontować i w ten sposób wyciągać pieniądze”.

Analiza zeznań wskazanych świadków potwierdza, że oskarżony M. F. nabył pojazd marki V. (...), wiedząc, że samochód pochodzi z czynu zabronionego i dlatego zarejestrował go na firmę swojego kuzyna, któremu polecił podpisać umowę leasingu. Oskarżony M. F. znał przecież środowisko tych osób, które dokonywały obrotu

skradzionymi pojazdami i przerobienia nr VIN. W sytuacji gdy zdecydował się na nabycie tego pojazdu od A. P. (2) na podstawioną firmę zarejestrowaną na swojego kuzyna, musiał wiedzieć, że samochód nie pochodzi z legalnego źródła. Na powyższy wniosek wskazuje logika wydarzeń i doświadczenie życiowe. Gdyby oskarżony był przekonany, że samochód jest legalny to nie miał powodu aby nabywać go na podstawioną firmę zarejestrowaną na swojego kuzyna.

Wprawdzie na rozprawie świadek D. P. (1) zeznał, że oskarżony M. F. nabył samochód V. (...) za cenę rynkową i jest przekonany, że zrobił to nieświadomie (k.675-676).

Następnie zeznał, że F. został

wprowadzony w błąd i nie należał do kręgu ich znajomych oraz nie miał świadomości, że samochód został przerobiony (k.1137). Tym niemniej w toku tych samych zeznań przyznał, że G. z W. pożyczili samochód od F. aby upozorować i zgłosić jego kradzież, a potem mu zwrócili ten samochód. Powyższe zaś potwierdza, że oskarżony M. F. znał osoby zajmujące się nielegalnym procederem obrotu skradzionymi samochodami, skoro nabył ten pojazd od A. P. (2), użytkował go od dnia 28.12.2006r. na podstawie umowy leasingu podpisanej przez J. S., a następnie pożyczył to auto A. W., który 25.01.2007r. złożył zawiadomienie o fikcyjnej kradzieży samochodu V. (...) nr rej. (...) (k.1-4). W tym

czasie samochód V. (...) miał już przerobiony po raz kolejny nr VIN i był już zarejestrowany pod nr (...), co potwierdza dokumentacja złożona do umowy leasingu (k.117-124).

Analiza zeznań D. P. (1) wskazuje, że na rozprawie świadek zmienił swoje zeznania tak aby wesprzeć linię obrony oskarżonego, ale nie umiał w sposób logiczny wyjaśnić dlaczego składając wyjaśnienia na wczesnym etapie śledztwa w sprawie VI Ds. 87/07 pomawiał oskarżonego M. F. o działalność sprzeczną z prawem -k.571.

Natomiast zeznania A. P. (2) są niewiarygodne, albowiem świadek ten zaprzeczył aby znał oskarżonego M. F. i twierdził na rozprawie, że widzi go po raz pierwszy

i jedynie na
prośbę M.
dostarczył
dokumenty
samochodu V.
(...) do firmy
leasingowej, ale
nie widział osób,
które go
kupowały
(k.656-657).

Tymczasem
zeznania
świadka I. T.
złożone w
sprawie IV K
1498/10
całkowicie
przeczą tej wersji
wydarzeń.
Podczas
okazania
wizerunku I.
D. (obecnie T.)
rozpoznała na
zdjęciu A. P. (2)
jako osobę, która
dostarczała
wszystkie
dokumenty
potrzebne do
podpisania
umowy
leasingowej i
zarejestrowania
m.in.
samochodu V.
(...) nr rej. (...),
a ponadto A. P.
(2) kontaktował
ją z obiorcami
pojazdu
(k.582-584). Z
zeznań tego
świadka wynika,
że to A. P.
(2) przekazał
jej kontakt do
leasingobiorcy

tj. firmy (...). Natomiast z zeznań J. S. wynika, że faktycznym odbiorcą tego samochodu był oskarżony M. F., który nadzorował podpisanie umowy leasingu na firmę kuzyna oraz odbierał dowód rejestracyjny i tablice z Wydziału Komunikacji, co potwierdzają także zeznania T. C. -pracownika Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta W.- (...).

Świadek **I. D.** zeznała, że na podpisanie umowy leasingu J. S. przybył w towarzystwie drugiego mężczyzny, którego wygląd dokładnie opisała (k.584-586).

Świadek kojarzyła też twarz oskarżonego jako leasingobiorcę nawet po upływie kilku lat od zdarzenia, gdyż na rozprawie w

dniu

29.04.2011r.

zeznała, że
wydaje się jej,
iż podpisywała
z oskarżonym
umowę
leasingową
(k.513).

Wbrew
argumentom
obrońcy z zeznań
pracowników
firmy (...) tj. I.
T., P. C. i A. S.
nie wynika aby
leasingowany
pojazd był
weryfikowany
pod względem
wcześniejszego
zarejestrowania
i nr VIN.
Analiza zeznań
świadków i
ekspertyzy
technicznej oraz
wyceny
dokonanej przez
(...) Sp. z
o.o. potwierdza,
że sprawdzenie
pojazdu
ograniczało się
do weryfikacji
poprawności
przedstawionej
dokumentacji.
Nie badano
jednak
poprawności ani
budowy
numerów
identyfikacyjnych
pojazdu, nie
weryfikowano
prawdziwości
pozostałych
danych pojazdu

w tym roku produkcji, które przyjęto wg przedstawionych dokumentów (k.488-491).

Świadek **P. C.**, który podpisał się na umowie leasingu jako przedstawiciel leasingodawcy (k.486) zeznał, że przy sporządzaniu umowy leasingu pojazd nie jest sprawdzany, nie musi posiadać faktury, karty pojazdu. Nie ma także obowiązku sprawdzenia nr VIN w bazie danych. Jeśli to jest pojazd używany to zlecano dodatkowo oględziny rzeczoznawcy. Rzeczoznawca dokonuje oględzin samochodu pod względem jego zużycia, sprawności technicznej, potwierdza też wartość rynkową samochodu (k.513).

Z zeznaniami tego świadka korelują depozycje I. T. (k.515), która

przyznała, że wprowadzając wniosek nie jest w stanie zweryfikować czy w systemie jest już inny pojazd o takim samym nr VIN. Przy wprowadzaniu umowy nie sprawdza czy samochód jest już w rejestrze, a nr VIN wpisuje na podstawie dokumentów otrzymanych od dostawcy pojazdu.

Podobnie zeznała świadek **A. S.**, której praca polegała na zweryfikowaniu danych klienta, poprawności wprowadzenia przez handlowca nr VIN w umowie z tym numerem, który był wprowadzony w systemie (k.529).

Analiza zeznań wskazanych świadków oraz dokumentów wyceny wskazuje, że nikt z firmy leasingowej nie weryfikował i nie sprawdzał

nr VIN w samochodzie. Cała weryfikacja ograniczała się do sprawdzenia poprawności wpisania nr VIN do systemu komputerowego firmy (...) S.A. z dokumentacją otrzymaną od klienta. Rzeczoznawca dokonujący wyceny wartości używanego auta nie przeprowadzał weryfikacji prawdziwości nr VIN. W tej sytuacji widać wyraźnie w jaki sposób osobom trudniącym się tym nielegalnym procederem sprzedawania skradzionych aut firmie leasingowej, udawało się zbywać ten sam pojazd 2-3 krotnie po przerobieniu nr VIN. Pobieżne badanie techniczne, któremu został poddany samochód V. (...) nie mogło ujawnić tego, co ujawniła dopiero opinia mechanoskopijna Laboratorium Kryminalistycznego

KSP
(k.268-271), że
oryginalny
numer
identyfikacyjny
tego pojazdu
został
zeszlifowany, a
w tym miejscu
został
przyklejony
kawałek blachy z
obecnym
numerem,
podłoże głęboko
zeszlifowano i
biegły nie ustalił
pierwotnego
numera
nadwozia.

W świetle
analizy
dowodów
ujawnionych na
rozprawie
zostało
udowodnione, że
oskarżony M.
F. nie służył
jedynie
doradztwem J.
S., którego firma
leasingowała
pojazd marki
V. (...) oraz
brał udział w
rejestracji
skradzionego
pojazdu. Ta
wersja obrony
nie koreluje
z dowodami
obciążającymi, z
których wynika
jednoznacznie,
że oskarżony
znał
pochodzenie
samochodu i

brał udział w
procederze jego
legalizacji
metodą
„przepuszczenia
przez leasing”.

Obraza przepisu
art. 5 § 2 k.p.k.
jest możliwa
tylko i wyłącznie
w sytuacji gdy
sąd orzekający w
sprawie
rzeczywiście
powziął
wątpliwości co
do treści ustaleń
faktycznych lub
wykładni prawa
i wobec
niemożliwości
ich usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego. W
świetle
prawidłowych
ustaleń
faktycznych i
utrzymania się
przez Sąd w
granicach
sędziowskiej
swobodnej
oceny dowodów
wynikającej z
treści art. 7
k.p.k., zarzut
obrazy przepisu
art. 5 § 2 k.p.k.
jest niezasadny.

Nie ma racji
obrońca, że Sąd
Rejonowy oparł
swoje ustalenia
co do winy
oskarżonego
jedynie na

okolicznościach
go obciążających
przy pominięciu
dowodów i
okoliczności
świadczących na
jego korzyść.
Ustalenia Sądu
Rejonowego
poprzedzone
zostały właściwą
oceną
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
dokonaną z
poszanowaniem
dyrektyw z art.
4 i 7 k.p.k.,
co pozwoliło
na prawidłowe
odtworzenie
przebiegu
zdarzeń
stanowiących
przedmiot
rozpoznania
niniejszej
sprawy, a w
konsekwencji
powzięcie
słusznego
wniosku, iż
oskarżony
dopuścił się
przypisanego
mu czynu.

Zarzut obrazy
przepisu art.
410 kpk jest
niezasadny, gdyż
obraza tego
przepisu aby
mogła mieć
wpływ na treść
wyroku, musi
dotyczyć
nieujawnienia

lub pominięcia istotnego dowodu (istotnej okoliczności), gdyż dopiero wówczas może rzutować na treść rozstrzygnięcia. Tymczasem Sąd Rejonowy nie pominął żadnego z ujawnionych na rozprawie dowodów i w pisemnym uzasadnieniu zawarł szczegółową ocenę każdego z nich, którą Sąd Okręgowy w pełni podziela.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji, właściwie oraz z zachowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. ocenił cały, należycie zebrany i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy, wyjaśniając przy tym wszystkie istotne okoliczności sprawy. Zarzuty środka odwoławczego sprowadzają się

<p>w sposób oczywisty do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, wyczerpująco uargumentowanymi w uzasadnieniu orzeczenia.</p>			
Lp.	Zarzut w apelacji obrońcy		
2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że:</p> <p>a) oskarżony M. F. wiedział, że samochód, który był przedmiotem leasingu był nielegalnego pochodzenia, a nadto, że uczestniczył on w procesie legalizacji kradzionych pojazdów,</p> <p>b) oskarżony M. F. zorganizował kupno pojazdu V. (...) przez firmę zarejestrowaną na D. S. od (...) S.A.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>c) oskarżony M. F. był znany z procesu legalizacji kradzionych pojazdów świadkom A. G., D. P. (1), A. P. (2), I. T., podczas gdy materiał dowodowy nie dał podstaw do powyższych ustaleń.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew argumentom obrońcy ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji zostały oparte na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny i zgodny z zasadami logicznego rozumowania. Sąd Rejonowy zasadnie</p>			

wskazał, iż dowodem potwierdzającym winę oskarżonego są zeznania świadków M. M. (1), T. C., J. S., I. T., D. P. (1), A. G. i D. M.. Analiza zeznań tych świadków potwierdza, że oskarżony M. F. miał wiedzę o procederze legalizacji skradzionych aut poprzez przerabianie numerów VIN i sprzedaż tych samochodów firmom leasingowym. Nabywając pojazd V. (...) na podstawioną firmę założoną na jego polecenie przez kuzyna -J. S., w sposób świadomy wziął udział w tym nielegalnym procederze. Zeznania osób prawomocnie skazanych w postępowaniu w sprawie sygn. akt V K 191/09 pozwoliły ustalić przestępczy mechanizm działania oraz udziału w tym procederze M. F., który jak

wynika z zeznań J. S. nie był jedynie doradcą i nie pomagał w rejestracji pojazdu, jak twierdzi obrońca, lecz oskarżony kierował działaniami J. S. i zaproponował mu wzięcie samochodu V. (...) w leasing. J. S. był tylko figurantem i podpisał umowę leasingu oraz pozostałe dokumenty, ale wszystkie formalności związane z rejestracją i ubezpieczeniem pojazdu załatwiał oskarżony. J. S. przekazał mu wszystkie dokumenty dotyczące pojazdu i nawet nie wiedział kto uiścił wszystkie opłaty związane z leasingiem i ubezpieczeniem pojazdu. Wskazać należy, iż to oskarżony został przedstawiony w Wydziale Komunikacji jako leasingobiorca i załatwiał wszystkie

formalności
związane z
rejestracją
pojazdu.
Odbierał także
dowód
rejestracyjny i
tablice
rejestracyjne
oraz użytkował
od dnia
28.12.2006r.
samochód V.
(...) pochodzący
z kradzieży z
włamaniem na
szkodę A. U..
Świadek J. S.
nominalny
leasingobiorca
nigdy z tego
pojazdu nie
korzystał.
Ponadto to
oskarżony
pożyczył w dniu
25 stycznia
2007r. ten
samochód A. W.
aby upozorować
fikcyjną kradzież
tego pojazdu
V. (...), który
wcześniej był
zarejestrowany
pod innym
numerem tj.
(...).

Analiza
całokształtu i
sposobu
zachowania
oskarżonego w
tej sprawie
wskazuje w
sposób
jednoznaczny, że
oskarżony miał
świadomość, iż

ten pojazd został uzyskany za pomocą czynu zabronionego. Nie ma także racji obrońca, że to firma leasingowa dokonywała kontroli umów i weryfikacji pojazdu, gdyż analiza zeznań świadków I. T. (wcześniej D.), P. C. i A. S. – pracowników (...) S.A. wskazuje, że przy sporządzaniu umowy leasingu oraz przy wycenie przez rzeczoznawcę, pojazd nie był weryfikowany pod kątem prawdziwości numerów identyfikacyjnych tj. nr VIN . Rzeczoznawca dokonywał jedynie oględzin pojazdu pod względem jego zużycia, sprawności technicznej oraz wyceniał wartość rynkową samochodu. Pracownicy firmy nawet nie sprawdzali w systemie czy pojazd o takim nr VIN był już wcześniej

leasingowany w ich firmie. Weryfikacja sprowadzała się tylko do sprawdzenia poprawności wpisania nr VIN do systemu komputerowego z dokumentacją otrzymaną od klienta. Z tego powodu osobom organizującym ten przestępczy proceder zbywania skradzionych pojazdów firmie leasingowej, udawało się przez tak długi okres czasu czerpać z tego duże zyski.

Apelacja obrońcy oskarżonego ma jedynie charakter polemiczny, ale nie przedstawia wiarygodnej, alternatywnej wersji zdarzenia, która w sposób skuteczny podważałaby ustalenia faktyczne poczynione przez sąd rejonowy.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I

instancji nie
budzą zastrzeżeń
Sądu
Okręgowego,
gdyż są oparte
na podstawie
całokształtu
materiału
dowodowego
ujawnionego w
toku rozprawy
głównej,
ocenionego w
sposób
wszechstronny i
zgodny z
zasadami
logicznego
rozumowania.
Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych jest
chybiony,
albowiem Sąd
Rejonowy
prawidłowo
ustalił, że
oskarżony M. F.
dokonał nabycia
samochodu
marki V. (...)
nr VIN (...)
o wartości 160
000 zł,
pochodzący z
kradzieży
dokonanej w
dniu
30/31.08.2006r.
w S. na
szkodę A. U..
Samochód ten
po przerobieniu
numerów
identyfikacyjnych
nadwozia został
sprzedany (...)
S.A. i stał
się przedmiotem
leasingu oraz

został
zarejestrowany
pod nr (...).
Oskarżony M. F.
miał
świadomość
nielegalnego
pochodzenia
tego pojazdu,
dlatego
nabywając go
swoim
zachowaniem
wypełnił
ustawowe
znamiona
występku z art.
291 § 1 k.k.

Przez nabycie
należy rozumieć
uzyskanie przez
pasera od osoby
władającej
władztwa nad
rzeczą.
Elementem
charakterystycznym
nabycia rzeczy
przez pasera
jest pozyskanie
przez niego
całkowitego
władztwa nad
rzeczą, które
umożliwia
paserowi
postępowanie z
rzeczą tak, jak
gdyby był jej
legalnym
właścicielem. W
tej sprawie
oskarżony M.
F. niewątpliwie
dysponował tym
samochodem
(...) jak
właściciel i
uzyskał

całkowite
władztwo nad
tym
samochodem,
gdyż nominalny
leasingobiorca J.
S. był tylko
figurantem. Dla
przypisania
paserstwa
umyślnego
niezbędna jest
świadomość
sprawcy, że
rzecz będąca
przedmiotem
jego działania
została uzyskana
za pomocą czynu
zabronionego,
albo
świadomość
możliwości
pochodzenia tej
rzeczy z czynu
zabronionego.
Dla wypełnienia
znamion strony
podmiotowej
przestępstwa
określonego w
art. 291 §
1 k.k. nie
jest konieczna
natomiast
świadomość
sprawcy
dotycząca
okoliczności
związanych z
popelnieniem
czynu
zabronionego, z
którego
pochodzi rzecz
stanowiąca
przedmiot jego
działania. W
szczególności
nie jest

konieczne, aby paser miał świadomość, za pomocą jakiego konkretnie czynu zabronionego rzecz została uzyskana, ani też świadomość okoliczności, czasu i miejsca popełnienia tego czynu zabronionego, w tym wypadku kradzieży z włamaniem do domu A. U. w dniu 30/31.08.2006r., podczas której nieznanymi sprawcy dokonali także kradzieży samochodu V. (...) przy użyciu oryginalnych kluczyków.

Na podstawie okoliczności w jakich doszło do podpisania umowy leasingu przedmiotowego pojazdu oraz związków oskarżonego M. F. z osobami trudniącymi się nielegalnym procederem zbywania skradzionych aut firmie leasingowej oraz przerabianiem nr VIN w tych

samochodach,
można ustalić
świadomość
pochodzenia
pojazdu z czynu
zabronionego. Z
faktów
ujawnionych
przez świadków
M. M. (1), T.
C., J. S., I. T.,
D. P. (1), A. G.
i D. M., można
wyciągnąć
poprawny pod
względem
logicznym i
zgodny z
zasadami
doświadczenia
życiowego
wniosek o
istnieniu
okoliczności
świadczących o
świadomości
pochodzenia
rzeczy z czynu
zabronionego w
chwili
dokonywania
czynu opisanego
w zarzucie.
Znamiona
strony
podmiotowej
paserstwa
zostają
wypełnione
zarówno wtedy,
gdy sprawca
wie (ma pełną
świadomość), że
nabywana przez
niego rzecz
została uzyskana
za pomocą czynu
zabronionego,
jak i wówczas,
gdy na

podstawie
okoliczności
związanych z
nabywaniem
rzeczy powozmie
przypuszczenie,
że pochodzi
ona z czynu
zabronionego. W
tym drugim
przypadku
przestępstwo
paserstwa
popelnione jest
umyślnie, przy
czym w
odniesieniu do
tej części
znamion cum
dolo eventuali.

Analiza notatki
urzędowej
sporządzonej
przez
funkcjonariusza
policji M. M.
(1) z rozpytania
oskarżonego M.
F. bezpośrednio
po jego
zatrzymaniu
(k.60-61)
potwierdza, że
oskarżony
przewidywał i
godził się na to,
że samochód V.
(...) pochodzi z
przestępstwa, a
za
przepuszczenie
tego pojazdu
przez leasing
wzięty na firmę
swojego kuzyna,
otrzymał
pieniądze w
kwocie 10 000
złoty od

mężczyzny o imieniu A., którego dokładnych danych nie chciał ujawnić. Informacje przekazane przez oskarżonego funkcjonariuszowi z Sekcji Kryminalnej KRP W. (...) potwierdzają zatem świadomość oskarżonego odnośnie przestępczego pochodzenia pojazdu, który nabył na podstawie umowy leasingu podpisanej przez J. S.. Oskarżony wszedł w wyłączne posiadanie tego pojazdu i swobodnie nim dysponował aż do momentu zatrzymania przez policję i zabezpieczenia samochodu na potrzeby toczącego się postępowania karnego.

Zarzut w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych nie może się sprowadzać do samego tylko

zakwestionowania stanowiska sądu czy też do samej tylko nieuzasadnionej właściwą oceną dowodów polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu odnośnie do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu, nie może natomiast prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie II Ka 192/14). Obrońca w treści apelacji nie podnosi żadnych nieprawidłowości w toku rozumowania Sądu Rejonowego, które zasługiwałyby na uwzględnienie.

Wniosek		
Zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutów z apelacji implikuje niezasadność wniosku obrony o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1.wyrok utrzymany w mocy w całości;	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych i oparciu na nich rozstrzygnięć o odpowiedzialności karnej oskarżonego, a także niezasadności zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego, zaskarżony wyrok należało utrzymać w całości w mocy. W sprawie nie zaszła konieczność	

orzekania poza granicami zaskarżenia - nie wystąpiły przesłanki z art. 439 § 1 k.p.k., art.440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

Kara orzeczona za przypisane przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., albowiem została wymierzona blisko dolnej granicy zagrożenia. Sąd Rejonowy wymierzając karę wziął pod uwagę dyrektywy wymiary kary określone w art. 53 kodeksu karnego i uwzględnił okoliczności łagodzące oraz obciążające co do oskarżonego. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił tą argumentację, albowiem kara wymierzona w tej wysokości odpowiada stopniowi zawinienia oraz stopniowi społecznej szkodliwości

<p>przypisanego występku.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres roku próby oraz kara grzywny wymierzona oskarżonemu M. F. spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa</p>		

prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Brak numeracji	Ze względu na stały dochód (k.1247), brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		